

1

ความสุขชั่วกัลปาวสาน ปัจจุบัน

คนเราพูดกันว่าคุณตกหลุมรัก แบบเดียวกับตอนที่คุณตกลงไปในแอ่งน้ำหรือร่องน้ำอย่างไรวางนั้น ฉันคิดว่าส่วนใหญ่แล้วความรักคือทางเลือก มีฮอโรโมนบางชนิดกับฟีโรโมนเข้ามาเกี่ยวในเรื่องการดึงดูดใจก็จริง แต่ความรัก การรักคนอื่นนั่นคือทางเลือกที่คุณต้องตัดสินใจอยู่ทุก ๆ วัน ความรักประเภทที่ดีที่สุดนั้นแผดเผาอย่างช้า ๆ และยั่งยืนนานซึ่งทำให้ฉันกลัว เพราะความรักที่ฉันรู้สึกต่อแอนั้นร้อนแรงโชติช่วงเสียจนกังวลว่ามันจะเผาฉันมอดไปด้วย

เมื่อฉันสิ้นขณะที่วุ่นวายอยู่กับพลอยเทียมที่ปักอย่างประณีตบนชุดแต่งงานของตัวเองที่ตัดด้วยผ้าการซ่าเปลือยบ้างข้างหนึ่ง

บริตเจ็ตต์ปิดมือฉันออกขณะที่จัดหลอดผมสีเข้มของฉันให้แผ่ไปรอบ ๆ ห่วงคาดหัวเป็นประกายระยิบระยับที่ประดับเพชรทรงหยดน้ำห้อยเหนือกึ่งกลางหน้าผากฉัน “เธอดูน่าทึ่งมาก ยิ่งกับก้าวออกมาจากนิตยสารสำหรับเจ้าสาวเลย”

ฉันไม่ตอบ ลำคอฉันแห้งผากและฉันจิบน้ำขวดผ่านหลอดจะได้ไม่ทำให้ลิปสติกหรือเมคอัพเลอะเทอะ

ฉันรู้สึกตัวเองแต่งหน้าหนาเกินไป ส่วนชุดที่สวมอยู่ถึงจะสวยงามประทับใจ แต่ก็ทำให้ฉันประสาธเลี้ยวด้วย นี่เป็นชุดสังัดตัดจากเวรา แวง

ที่ไม่ซ้ำแบบกับใครเลย ตัดมาเพื่อฉันโดยเฉพาะด้วยฝีมือดีไซเนอร์ชุดแต่งงาน ผู้มีชื่อเสียงที่สุดในโลก นั่นทำให้ฉันวิ่งเวียนและหวาดระแวงว่าจะทำอะไร หกเลอะเทอะและทำให้ชุดเสียหายไปตลอดกาล

ฉันอดทนกับการลองชุดทุกครั้งเหมือนรูปปั้น ไม่กล้าขยับตัวเพราะเกรงว่าจะทำให้ผ้าไหมเนื้อละเอียดขาด และเมื่อถึงวันแต่งงานเสียที ฉันก็น่าจะรู้สึกตื่นเต้น ฉันตื่นเต้นนะ แถมยังประสาทเสียด้วย ทั้งกลัว ทั้งตื่นเต้นเลย นี่ฉันบอกไปแล้วหรือยังนะว่าตื่นเต้น

ระหว่างที่หมุนบิดแหวนหมั้นซึ่งถูกย้ายมาสวมบนมือขวาเพื่อเตรียมไว้สำหรับการแลกเปลี่ยนแหวนแต่งงาน ฉันก็เดินวนไปเวียนมาในห้องแต่งตัวที่โรงแรมสุดหรูในบอสตันอย่างระมัดระวัง ฉันไม่กล้าสวมรองเท้าส้นสูงที่ลี้ลับ ตัดมาเพื่อให้เข้ากับชุดจนกว่าจะถึงเวลา ผันร้ายเรื่องตัวเองจะหาที่กระหว่างเดินไปตามช่องทางเดินตรงกลางตามหลอกหลอนฉันมาหลายสัปดาห์แล้ว

โทรศัพท์ของฉันส่งเสียงดังขึ้น ทำเอาฉันแทบสะดุดขากระโปรงตอนเอื้อมมือไปหยิบมันก่อนที่จะกดเจ็ตจะคว่ำไปได้ก่อน

เมื่อคืนนี้ตอนซ้อมมีโอเคคุณดูสวยจริง ๆ

หัวใจฉันเต้นผิดจังหวะขณะที่ลบข้อความทิ้ง จอนไม่ควรจะส่งข้อความให้ฉันแบบนี้ ฉันจะต้องคุยกับเขาอีกลักรอบแล้ว

“นั่นใครนะ เจ้าชายผู้ทรงเสน่ห์หรือเปล่า” บริดเจ็ตต์หันหลังให้เพื่อฉันจะได้รู้ตบชุดเพื่อนเจ้าสาวสีฟ้าอ่อนที่เธอเลือกมาเป็นพิเศษให้เข้ากับสีดวงตา

“เอ่อ ไม่ใช่หรอก ก็แค่ข้อความเกี่ยวกับเค้กนะ”

“อ้อ โอเค มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีหรอก แต่เธอช่วยไปตรวจดูทุกอย่างให้หน่อยได้มั้ย ดูว่าแขกมาถึงที่นี้หรือยัง”

บริดเจ็ตต์ชะงัก พลังจ้องมองฉันอย่างซักไซ้ “เธอโอเคหรือเปล่า”

“โอเคสิ ฉันแค่ไม่ชอบเป็นศูนย์กลางของความสนใจ เธอก็รู้ และเราเชิญคนมาเยอะเหลือเกิน”

“นี่เป็นงานแต่งงานแห่งศตวรรษเลยนะ หนู่มโสดน่าหมำที่สุดแต่งงานกับ

สาวที่ไม่ใช่แคร์รอดตายมาได้ แต่ยังคงจัดนักฆาตรัตติกาลด้วย เธอโชคดีที่พวกดาเวนพอร์ทจัดการกำหนดจำนวนคนต่ำที่สุดเท่าที่ทำได้แล้ว” บริดเจ็ตต์ยิ้มราวกับว่าเรากำลังคุยเรื่องจะสั่งเค้กรสอะไรสำหรับงานแต่งงานดี

บริดเจ็ตต์ช่วยกำจัดนักฆาตรัตติกาลด้วยเช่นกัน และเรื่องนั้นทั้งร่องรอยเอาไว้บนตัวเราทั้งคู่ ฉันมองเห็นมันในกิริยาท่าทางรำเริงเบิกบานเกินกว่าเหตุของเธอเมื่อไรก็ตามที่มีอะไรจริงจังกังเกินไป อย่างน้อยเรื่องร้ายก็จบลงแล้ว เธอเข้ารับคำปรึกษาหลังจากที่ยิงและฆ่าผู้หญิงที่เกือบจะทำลายชีวิตฉันได้สำเร็จ และไม่มีอะไรเลวร้ายเกิดขึ้นเลยในช่วงหกเดือนที่ผ่านมา ในที่สุดเราก็สามารถเดินหน้าต่อไปในชีวิตได้

บริดเจ็ตต์เดินเลี้ยวออกไปจากห้องที่ตกแต่งแบบผู้หญิงเกินไป ทั้งให้ฉันอยู่ในแวกซ์ตามลำพัง ฉันไม่อยากนั่งลงเพราะเดี๋ยวชุดจะยับ ก็เลยเดินวนไปเวียนมาบนพื้นสีลูกพีชอีกครั้ง พลังเลื่อนดูข้อความต่างๆ แล้วลบทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันส่งมา

เสียงเคาะประตูทำให้ฉันสะดุ้งและทำโทรศัพท์หล่น แอชเดินเข้ามาปิดประตูตามหลัง แล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโดยไม่สะลายตาไปจากฉัน

ฉันหน้าแดงเรื่อจากความสนใจนั้น “จะไม่โทษร้ายหรือคะที่เห็นเจ้าสาวก่อนงานแต่ง”

แอชยิ้มนิ่ง ปากกว้างของเขาพอดีกับชุดทักซีโดสีดำนอย่างสมบูรณ์แบบ ผมสีเข้มที่ยู่เหนียงนิดๆ อยู่เสมออย่างไม่ยอมเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่นั่นมีแต่จะทำให้เขาหล่อเหลายิ่งขึ้นในสายตาฉัน ฉันทาบมือข้างหนึ่งกับอกเขา เล็บที่ทาแบบฝรั่งเศสของฉันติดกับปกเสื้อที่แบะออกอย่างน่ามอง

แอชลากนิ้วลงมาตามแก้มฉัน ระวังไม่ให้เครื่องสำอางเลอะ “ผมต้องเห็นคุณก่อนทุกคนที่เหลือนบนโลกจะได้เห็น” ลมหายใจเขาติดขัด “คุณดู... เหมือนนางฟ้า ไม่อยากเชื่อเลยว่าผมจะได้เป็นสามีของคุณจนได้”

ก่อนอารมณ์ก่อตัวขึ้นในลำคอ ฉันรักผู้ชายคนนี้เกินคำพูดใดๆ เพิ่งหกเดือนเท่านั้นตั้งแต่แอชขอให้ฉันแต่งงานกับเขา แต่ในระยะเวลาสั้นๆ เราตกหลุมรักกันอย่างลึกซึ้งเกินกว่าที่ฉันจะนึกจินตนาการออก ฉันยอมเสียทุกอย่างเพื่อปกป้องไม่ให้เขาเกิดความเจ็บปวดรวดร้าวในชีวิตไปมากกว่านี้

และภavanaให้การรักฉันไม่กลายเป็นการเพิ่มภาระให้เขามากขึ้นกว่าเดิม

“ยังไม่สายเกินกว่าที่เราจะแอบหลบออกไปและจัดงานแต่งเป็นการส่วนตัวในที่ห่างไกลสักแห่งนะคะ” ฉันบอกพลางยิ้มนิดๆ

แอซหัวเราะ “ผมคิดว่าครอบครัวผมกับเพื่อนทั้งหมดของเราคงจะอยากพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้นอยู่นะ”

“ทุกคนมาที่นี่แล้วสินะคะ”

“ใช่ เอ่อ ยกเว้นจอนนะ ผมพยายามจะติดต่อเขาอยู่ คุณคงคิดว่าเพื่อนเจ้าบ่าวน่าจะมาจัดงานแต่งของพี่ชายได้ตรงเวลา”

ฉันลากปลายนิ้วชี้ไปตามแนวเส้นบนหน้าผากเขาที่บ่งบอกถึงความกังวล “เขาจะมาที่นี่ละ การให้เขาเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวเป็นเรื่องที่เหมาะสมที่สุด”

แอซก้มลงมาจูบฉัน แต่ฉันผลักเขาออกห่าง “คุณรู้หรือเปล่าว่าต้องใช้เวลานานขนาดไหนกว่าจะแต่งหน้าให้ได้แบบนี้ บริดเจ็ตต์มาฉันแน่ถ้าฉันปล่อยให้เธอทำมันละ” แต่ฉันอยากจูบแอซจริงๆ อยากเช็ดเครื่องสำอางออกก่อนถอดชุด แล้วล้มตัวลงนอนในอ้อมแขนเขาโดยที่มีเสียงของปาดิบบิ้นเป็นฉากหลัง

ทีหลัง เรื่องนั้นจะต้องรอไว้ทีหลัง ก่อนอื่นเราต้องผ่านงานแต่งไปให้ได้ก่อน

และเมื่อสังเกตเห็นภาพเรายืนอยู่ด้วยกันโดยที่มือแอซโอบรอบเอวฉันไว้ ฉันก็ยิ้มออกมา เราดูเหมือนคู่รักในเทพนิยายที่พร้อมจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขไปชั่วกัลปาวสาน จริงๆ

บริดเจ็ตต์รีบจำกระหืดกระหอบกลับเข้ามาในห้อง “ได้เวลาแล้ว!” เธอโน้มหน้าใส่แอซ “คุณไม่ควรจะมาอยู่ที่นี่นะ”

“ผมมีสิทธิ์เห็นเจ้าสาวก่อนเพื่อนนะ”

เราสามคนเดินออกจากโรงแรมและตรงไปยังสวนที่จะประกอบพิธี แอซกับฉันหยุดรออยู่นอกระยะสายตาของแขก ขณะที่บริดเจ็ตต์ดูแลให้ทุกอย่างและทุกคนเข้าที่เข้าทาง

จอนวิ่งตรงมาหาเราจากลานจอดรถ เขาหายใจแทบไม่ทัน แต่ก็ยิ้มแย้มหน้าตาแบบหนุ่มผมบลอนด์รูปงามของเขาดูตัดกันกับพี่ชายผู้มีผมสีเข้มอย่าง

ชัดเจน ผู้ชายสองคนนี้หล่อเหลาและแตกต่างกันแทบจะทุกด้าน “ฉันบอกพี่แล้วว่าจะมาตรงเวลาพอดี” จอนพูดกับแอชที่หัวหน้าใส่

“แกไม่ได้มาตรงเวลาแต่มาสาย เอาแหวนมาด้วยหรือเปล่า”

จอนตบกระเป๋าลือแจ้เกิด “เวรกรรม! ฉันทิ้งแหวนไว้ในรถ เดี่ยวมานะ”

ดนตรีงานแต่งงานเริ่มบรรเลง และฉันรู้ว่าอีกไม่นานเราควรจะเริ่มเดินได้แล้ว แต่จอนจำเป็นต้องไปรออยู่ที่ด้านหน้าเสียก่อน

แอชกับฉันเห็นพ้องกันเรื่องที่จะโยนประเพณีนิยมทิ้งแล้วเดินเคียงคู่กันไปตามทางเดินตรงกลางด้วยกันด้วยเหตุผลดังนี้ ข้อแรกเลย ฉันไม่เชื่อเรื่องการถูก “ส่งต่อ” โดยผู้ชายคนหนึ่งไปยังผู้ชายอีกคนและคิดว่าความคิดนั้นล้าสมัยไปแล้ว และข้อสอง ฉันไม่มีพ่อซึ่งเป็นคนที่จะส่งตัวฉัน มิสเตอร์ดาเวนพอร์ทกับศาสตราจารย์เควินเสนอตัวด้วยกันทั้งคู่ แต่การทำแบบนี้ให้ความรู้สึกถูกต้องสำหรับแอชกับฉัน เราเข้าสู่การแต่งงานด้วยกันในฐานะคนที่เท่าเทียมกัน ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสมเหตุสมผลแล้วที่เราจะเดินไปที่แท่นบูชาพร้อมกัน

ฉันแอบมองไปรอบ ๆ หลังพุ่มไม้ที่เราซ่อนตัวอยู่เพื่อชื่นชมแถวเก้าอี้สีขาว และดอกกล้วยไม้ป่าชนิดต่างๆ ที่จัดเป็นทรงสูง เรียงรายไปตามทางเดินโรยกรวดซึ่งทอดยาวไปหาบาทหลวงที่ยืนคอยอยู่ด้วยท่าทางอดทนบนเวทีขนาดเล็ก เทียนนับร้อยเล่มส่องประกายวิบไว้ไปมารายล้อมด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้้นานาชนิด นำไปสู่ซุ้มโค้งประดับดอกไม้ที่เราจะเอ่ยคำสาบานกัน ดนตรีล่องลอยไปในอากาศ เพลงบรรเลงจากแกรนด์เปียโนเป็นจังหวะเกือบเศร้าในคอร์ดไมเนอร์เล่นโดยผู้หญิงสูงอายุที่สวมชุดผ้าทาทองดำสีม่วงอมแดงสดซึ่งอาจจะผ่านงานแต่งงานมากมายหลายงานในช่วงสามทศวรรษที่ผ่านมา

ในอีกไม่กี่นาทีฉันก็จะกลายเป็นเคทลิน ทราวิส-ดาเวนพอร์ท อย่างเป็นทางการ และแต่งงานกับผู้ชายที่น่าทึ่งที่สุดที่ฉันเคยรู้จัก

ดวงตาฉันมีน้ำตาเอ่อคลอ ฉันหันไปหาแอชเพื่อจะบอกเขาว่าช่วงเวลานี้มีความหมายต่อฉันอย่างไรเมื่อเกิดระเบิดขึ้นที่ด้านหลัง เศษชิ้นส่วนโลหะ

เล่าที่ซ่อนรัก

กับความร้อนฟุ้งมาทางเรา

ฉันทิ้งช่อดอกไม้แล้วหมุนตัวหลบขณะที่ระเบิดลูกที่สองกำลังจาดซาก
ที่เหลือเพียงเล็กน้อยของรถจอนไปจนหมดสิ้น

โดยที่มีจอนอยู่ข้างโน้น

2

เราก็สวมหน้ากากกันทุกคนนั้นละ ทำเดือนก่อน

“ฉันจะแต่งงานกับคุณค่ะ”

แอซึ่ม ดวงตาเขาเป็นประกายสดใสอย่างมีความสุขขณะที่ยกตัวฉันขึ้นจากพื้นแล้วเหวี่ยงฉันไปรอบๆ “เคทลิน ผมรักคุณมากเหลือเกิน!”

ขณะที่ฝนโปรยลงมาใส่เรา ฉันก็เลื่อนตัวลงไปตามร่างแอซึ่มเข้าสู่อ้อมแขนเขา ริมฝีปากเราประกบกัน ลิ่นเราตัวรัดตัวกันแล้วจูบกันอย่างลึกซึ้งและเร่าร้อน ฉันลิ้มรสชาติของฝนและน้ำตาของตัวเองกับความปิติสุขของช่วงเวลาที่เราโอบล้อมเราไว้

ศาสตราจารย์เควินโพล์หัวอกมานอกประตูชุดจิ้งหะเรา “ทุกอย่างตรงนี้เรียบร้อยดีมั๊ย”

ฉันยกมือข้างหนึ่งขึ้น “เราจะแต่งงานกันค่ะ” ถึงแม้จะมีข้อความของแม่ที่บอกว่า ครอบครัวดาเวนพอร์ทจะเป็นคนรับผิดชอบการตายของฉัน ต้องมีคนเข้าไปใกล้ชีวิตพวกเขาและค้นหาความจริง วนเวียนอยู่ในหัว ฉันก็อดรู้สึกสุขใจไม่ได้ ฉันรู้ว่าแอซึ่มได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความตายของแม่ รู้ว่าเขาเป็นเหยื่อมากพอๆกับฉัน และถ้าฉันอยากปกป้องเราทั้งคู่ ฉันต้องค้นหาความจริงให้พบ แต่นั่นไม่ได้ทำให้ความรักที่ฉันมีต่อแอซึ่มหรือความสุขตอนที่ฉันจินตนาการเรื่องการแต่งงานกับเขาลดน้อยลง

เราวิ่งเข้าไปในเคบินเพื่อหลบฝนแล้วบอกข่าวดีของเราให้ทุกคนในนั้น

รับรู้ เรื่องนี้เรียกรอยยิ้มจากบางคนที่มากลางสถานการณ์มืดมนและมอโอะโอบอย่างที่เราทุกคนน่าจะกลับไปบ้านในคืนนั้น

แอสซายากพาฉันไปโรงพยาบาลเพื่อตรวจร่างกายอย่างละเอียดหลังจากเหตุการณ์ที่บิตเจ็ดกับฉันประสบมา แต่ฉันรู้ว่าตัวเองไม่เป็นไร แค่อยากอาบน้ำร้อนๆ และนอนบนเตียงตัวเองเท่านั้น นอกจากนี้ ฉันต้องซ่อนบันทึกของแม่ก่อนที่คนอื่นจะรู้ว่าฉันมีมันอยู่กับตัว ใครก็ตามที่รู้เรื่องบันทึกพวกนี้จะตกอยู่ในความเสี่ยง ฉันมองไปที่แอสซายาก รู้ว่าเขาจะต้องเป็นห่วงฉันมากๆ รู้ดีว่าฉันทำให้เขาเจ็บปวดมากขนาดไหน และฉันรู้ว่าบอกเขาเรื่องนี้ไม่ได้ เขาจะตกอยู่ในอันตราย โดยเฉพาะถ้าครอบครัวของเขามีส่วนในเรื่องนี้ด้วย

เมื่อเรากลับถึงบ้านและซุกตัวอย่างสบายอยู่บนเตียงแล้ว อ้อมแขนแอสซายากก็โอบรัดรอบตัวฉัน หัวฉันอิงอยู่บนอกเขา แอสซายากว่าฉันยังอยากจะจัดงานแถลงข่าวเรื่องหนังสือของแม่อีกหรือเปล่า

“ไม่จัดแล้ว” ฉันตอบ ดีใจที่แอสซายากไม่เห็นหน้าฉัน “เราได้ตัวฆาตกรแล้วไงคะ”

“คุณหาหนังสือของแม่ไม่เจอเลยใช่ไหม” เขาถาม

“ไม่เจอค่ะ ฉันขอโทษที่โกหกคุณนะ”

“ผมเข้าใจ” เขาตอบ พลางจูบกระหม่อมฉัน “แค่...อย่าโกหกอีก โอเคมั๊ย เราจะบอกให้อีกฝ่ายรู้ทุกอย่าง ตกลงมั๊ย”

“ตกลงค่ะ” ฉันตอบรับ หัวใจบวม

“มันจบลงแล้วใช่ไหม เคทลิน”

“ค่ะ” ฉันโกหก “มันจบลงแล้ว”

แอสซายากกลับสนิทยู่ข้างฉัน ออกเขาสะห้อนขึ้นลงไปตามจังหวะการหายใจทุกครั้ง เขาดูพึงพอใจเหลือเกิน สุขสงบมากๆ ส่วนฉันนั้นพลิกตัวกลับไปกลับมาไม่อาจบังคับใจให้สงบลงได้ ฉันจึงคลานลงจากเตียง คว่ำบันทึกของแม่มาจากใต้แผ่นไม้หลวมในตู้ลิ้นชัก แล้วตรงไปที่ห้องทำงาน

ฉันใช้หนังสือกฎหมายเล่มหนึ่งมาปิดปากว่ากำลังทำอะไรอยู่ แล้วจึงขีดตัวอยู่บนเก้าอี้อ่านหนังสือบนพรมพร้อมลงมืออ่านบันทึกงานวิจัย ถ้าแอสซายาก

เดินเข้ามา ฉันคิดว่าฉันจะซ่อนกระดาษพวกนี้ไว้หลังหนังสือ

“คุณลงมาทำอะไรที่นี่นะ เคทลิน” ฉันนึกภาพแอสติงคำถาม

“อ้อ ฉันนอนไม่หลับก็เลยคิดว่าจะมาอ่านหนังสือทบทวนบทเรียนสักหน่อยค่ะ”

“นั่นอะไรหรือ” เขาจะถามพลางชี้มายังกองกระดาษ

“อ้อ ก็โน้ตที่ฉันจดๆไว้น่ะ”

เมื่อพอใจที่สามารถอธิบายสิ่งที่ทำอยู่ได้โดยไม่กระตุ้นความสงสัยใดๆแล้ว ฉันก็เริ่มอ่านหน้าแรกๆที่แม่เขียนด้วยลายมือหวัดๆโดยใช้หมึกสีแดงจนทำให้หน้ากระดาษเหมือนถูกเขียนด้วยเลือด

ครอบครัวดาเวนพอร์ตจะเป็นคนรับผิดชอบการตายของฉัน ต้องมีคนเข้าไปใกล้ขีดพวกเขาและค้นหาความจริง

ข้อความของแม่ยังคงส่งความเยียนเยาะเย้ยกลงไปตามแนวสันหลัง แต่ฉันพลิกหน้าต่อไปแล้วเริ่มอ่านต่อ

ฉันเจอสมาชิกคนแรกในกลุ่มเล็กๆของเราที่การแข่งขันกอล์ฟ เราทั้งคู่ต่างเพลิดเพลินกับการเล่นและในไม่ช้าเราก็คุยกันเรื่องเป้าหมายที่มีร่วมกันตอนอยู่ที่ฮาร์วาร์ดและหลังจากนั้น เพื่อนร่วมห้องของฉันที่กับความสัมพันธ์ใหม่นี้ เราสามคนจึงไปเจอกันที่ร้านกาแฟ

สโมสรนักศึกษาทั้งหญิงและชายต่างก็ต้องการให้เราทุกคนไปเข้าร่วมกับพวกเขา แต่เรารู้ว่าเราต้องการอะไรที่มากกว่าความสัมพันธ์ทางสังคมและปาร์ตี้แบบผิวเผิน

เราตัดสินใจสร้างกลุ่มกันขึ้นมาเองและเรียกตัวเองว่า แอลฟา พายโอเมก้า เราคิดว่าตัวเองฉลาด จุดเริ่มต้นและจุดจบติดกับอยู่ในความไม่สิ้นสุดที่จุดศูนย์กลาง เราแต่ละคนตั้งชื่อที่เหมาะสมกับอัตราของตัวเอง มีทั้งซีชาร์ คลิโอพัตรา และฉันเป็นสมาชิกคนแรกของกลุ่ม ฉันใช้ชื่อว่าเอลิซาเบทคนอื่น ๆ จะตามมาพร้อมกับเราที่หลัง ออกัสตัส อะเล็กซานเดอร์ เอลิซาเบท

ชีซาร์ได้พบกับลิเวียตอนเรียนวิทยาลัยกฎหมายปีสุดท้ายในตอนที่เราเป็นนักศึกษาใหม่ และพวกเขากลายเป็นศูนย์กลางของกลุ่มเรา หลังจากนั้นโนเบิลียนก็มาเข้าร่วมกับเรา

เราซึ่งเป็นกลุ่มคนชั้นหัวกะทิต้องการอำนาจ เราต้องการควบคุมชะตาชีวิตของตัวเองไม่ว่าจะต้องเสียอะไรไปก็ตาม เราคัดเลือกอาชีพต่างๆที่มีความหลากหลายเพื่อทำให้แผนการสำเร็จลุล่วง และเรารู้ว่าเราสามารถช่วยเหลือกันและกันได้ด้วยวิธีต่างๆที่คนอื่นทำไม่ได้หรือจะไม่ทำ

ระหว่างที่เพื่อนๆของเราที่ฮาร์วาร์ดผูกมัดตัวเองอยู่กับสโมสรนักศึกษาหญิงและชาย เราก็สร้างคลับลับของเราขึ้นมาด้วยความทะเยอทะยานที่เหนือกว่าการตีเมนมาและมีเช็ทซ์ในคืนวันเสาร์ เราให้คำมั่นสัญญาว่าจะใช้ความสามารถพิเศษและทรัพยากรที่เรามีเพื่อช่วยเหลือกันและกัน ในตอนแรกมันหมายถึงการทบทวนหนังสือร่วมกัน ช่วยเหลือกันเรื่องโอกาสการฝึกงาน และเส้นสายต่างๆผ่านครอบครัวของแต่ละคน ทว่าเมื่อเราเรียนจบและเริ่มประกอบอาชีพ ความทะเยอทะยานของเราก็เพิ่มพูนขึ้น และเราเริ่มข้ามเส้นที่ไม่เคยคิดกันมาก่อนว่าจะข้าม

ในไม่ช้าเราทุกคนก็พบว่าตัวเองกำลังทำสิ่งที่คิดไม่ถึง เราเปิดหลักฐานในคดีอาชญากรรม ล้มคดี บันหัน

และการฆาตกรรม

ฉันเสียใจในสิ่งที่ทำลงไป ระหว่างที่มองลูกสาวที่นอนหลับอยู่ในห้องถัดไป ฟังเสียงสามมหาใจเล็กๆอยู่ข้างตัว ฉันก็ตระหนักถึงสิ่งที่ได้ทำลงไป ความเจ็บปวดตรึงตรึงที่ฉันเป็นต้นเหตุนั้นไม่อาจให้อภัยได้

สิ่งที่อยู่ถัดจากหน้านี้คือคำสารภาพและความตายที่ต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอนของฉัน

ฉันอยากเลิก แต่เราให้คำมั่นสัญญากันชั่วชีวิต การออกจากกลุ่มหมายความว่าฉันกำลังทรยศต่อคำสาบานของตัวเอง และพวกเขาจะไม่หยุดยั้งในการทำให้ฉันนักดึกกับกลุ่ม ต่อให้มันแปลว่าต้องฆ่าทุกคนที่ฉันรักก็ตาม

ฉันสงสัยว่าพวกเขาจะส่งใครมาเป็นคนลงมือ แต่นั่นไม่สำคัญหรอก พวกเขาทั้งหมดต้องรับผิดชอบถ้าฉันตาย ฉันแค่ภาวนาให้ลูกสาวฉันรอดตาย

ภาวนาว่าบาปทั้งหลายของแม่จะไม่แปดเปื้อนลูกผู้บริสุทธิ์

น้ำตาไหลอาบใบหน้าขณะที่ฉันพลิกหน้ากระดาษไปเรื่อยๆ อ่านรายการ และข้อมูลมากมาย รายละเอียดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเหล่านักฆาตรัศติกาล ตัวจริง

ออกัสตัสเป็นฆาตกร

อะเล็กซานเดอร์ช่วยกลบเกลื่อนเรื่องทั้งหมด

นโปเลียนเองก็ลงมือก่ออาชญากรรมด้วยบางคดี

ถ้าเรื่องพวกนี้เกิดไปถึงศาลเข้า แม่ของฉันก็จะเป็นคนที่ขัดขวาง กระบวนการยุติธรรมไว้

ฉันอ่านต่อไป เลิกคิดว่านี่คือแม่ของฉันและพยายามจะค้นหาข้อเท็จจริงต่างๆ ในคดี มองหาเงื่อนงำต่างๆ แต่แม่ไม่เคยเอ่ยถึงใครด้วยชื่อจริงเลย และไม่ยอมทิ้งคำใบ้ที่ทำให้ฉันระบุตัวได้ว่าใครเป็นใคร น้ำและอากาศทำลายกระดาดส่วนล่างจนเสียหายเป็นบริเวณกว้าง และฉันพยายามแกะเนื้อหาทั้งหมดที่อ่านออก

ลอเรนเป็นสมาชิกของคลับแอลฟา พาย โอเมก้า หรือเปล่า แล้วลักก็ละ ใช่ไหม

ลอเรนเข้าเรียนที่ฮาร์วาร์ด แต่ลักก็ไม่ได้เรียนที่นี่ แต่แม่บอกว่าพวกเขาเจอกันที่ฮาร์วาร์ดนี่ละ นั่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขาทุกคนเรียนที่นั่น ลอเรนจะต้องเป็นหนึ่งในสมาชิกรุ่นก่อตั้งแน่ เธอคือลิเวียหรือคลีโอพัตรากันละ

ฉันรู้แล้วว่าต้องทำอะไร ฉันเคยคิดว่ากำลังตามล่าตัวฆาตกรแค่ว่าคนเดียวอยู่ แต่ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่ากำลังตามล่าคนโรคจิตทั้งกลุ่ม ฉันคิดว่าตัวเองต้องกำจัดผู้ชายแค่คนเดียว ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าฉันต้องฆ่าพวกมันทุกคน

หนังสือประเภทล้างได้ด้วยเลือดเท่านั้น

ฉันคว้าโทรศัพท์มือถือ หัวใจเต้นระรัวขณะที่กดปุ่มโทร.ด่วนไปหาบริดเจ็ตต์

เธอรับสายทันทีที่เสียงเรียกเข้าดังครั้งแรก “เธอก็นอนไม่หลับเหมือนกันเหรอ”

“ใช่ ฉันนอนไม่หลับเหมือนกัน ฟังนะ บริจ...ฉันเจออะไรบางอย่าง เราต้องนัดเจอกัน”

เราเจอกันที่ร้านไดเนอร์เบอร์เกอร์มันเย็นสุดโปรดในวันต่อมา ฉันไปถึงก่อนและสั่งอาหารจานโปรดของเราทั้งคู่ระหว่างที่จิบกาแฟ

บริดเจ็ตต์มาถึงที่ร้านสายในรถเมอร์เซเดสสีเงิน เธอจูบคนขับ และเขาขับรถออกไปขณะที่เธอเดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้ม

ฉันเลิกคิ้วข้างหนึ่งใส่เธอ “ฉันเธอกับจอนก็จริงจังกันนะลิ”

บริดเจ็ตต์พยักหน้าอย่างมีความสุข “และเขาทำตัวน่ารักมากขึ้นเป็นพิเศษหลังจากฉันเกือบตายด้วย เอละ” เธอตบมือทั้งสองข้างลงบนโต๊ะ “มีเรื่องลึกลับอะไรนักหนาเธอ ฉันอยากรู้แทบตายมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว แม่คนช่างยั่ว”

“ฉันเจอบันทึกเรื่องหนังสือของแม่แล้ว” ฉันนึกเสียใจทันทีที่พูดออกไป ฉันต้องการคนที่ไว้วางใจให้บอกความลับได้ คนที่ฉันคุยเรื่องนี้ด้วยได้อย่างละเอียดลออ และในเมื่อบริดเจ็ตต์ไม่มีความเกี่ยวข้องกับครอบครัวดาเวนพอร์ต เธอก็เลยเป็นคนที่ฉันคุยเรื่องนี้ด้วยได้ง่ายกว่าแอส แต่ถ้าเกิดว่าเรื่องนี้ทำให้เธอตกอยู่ในอันตรายด้วยล่ะ

“พระเจ้าช่วย!” บริดเจ็ตต์โหมตัวมาข้างหน้าเห็นโอ้ตะพลางลดเสียงลง “นั่นเหลือเชื่อจริงๆ มันเขียนว่าไงบ้าง”

“อ้อ ไม่มีอะไรมากหรอก ก็แค่ข้อมูลทั่วไปนะ แม่ฉันเป็นสมาชิกของสมาคมกรีกลับๆ อันชั่วร้ายที่ฮาร์วาร์ด และพวกเขาช่วยกันปกปิดอาชญากรรมให้กันและกัน ฉันไม่มีรายชื่อสมาชิกเลย แต่ดูเหมือนว่าอย่างน้อยพ่อฉันก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ แม่อยากเลิกก็เพราะพ่อ”

บริดเจ็ตต์นั่งนิ่งตะลึงงัน “อ้อหือ นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันคิดไว้เลย”

ความสามารถในการซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังการยับยั้งเสียดสีและความตั้งใจอันแข็งแกร่งของฉันพังทลายลง ขณะที่ฉันมองเข้าไปในดวงตาฉาย

ความเป็นห่วงเป็นใยของเพื่อนสนิท ฉันสูดหายใจเข้าลึกๆ “ฉันตั้งแม่ไว้บนแท่นบูชาตลอดชีวิต และตอนนี้ก็เกิดรู้เรื่องนี้เข้า ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเวลานี้ตัวเองรู้สึกยังไง โกรธ ถูกหักหลัง โกรธมากกว่าเดิม เศร้าเสียใจ ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าเสียแม่ไปอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เป็นความผิดของแม่ และแม่ทำให้พ่อถูกฆ่าไปด้วย แม่เป็นคนรับผิดชอบโดยตรงสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาสองคน และพ่อไม่รู้เรื่องราวอะไรด้วยเลย” ฉันคิดถึงพ่อแม่ในคืนนั้น คิดถึงแววในดวงตาพ่อและความต้องการที่จะให้ฉันหนีไปซ่อนตัว พ่อเฝ้ามองนักฆาตรดติกาลข่มขืนและฆ่าแม่ก่อนที่จะพวกันจะฆ่าเขา พ่อทนทุกข์ทรมานมากมายเหลือเกิน พ่อรู้บ้างหรือเปล่าว่าเพราะอะไร แม่เคยบอกความจริงให้พ่อรู้ก่อนหน้าคืนนั้นไหม

บริตเจ็ตวางมือข้างหนึ่งบนมือฉัน คิ้วเธอขมวดมุ่นจนเป็นรอยย่นบนด้วยความกังวล “ฉันนี่ไม่ถึงเลย” เธอเอ่ยขึ้น “คงจะต้องใช้เวลาเพื่อทำความเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดนี้ แต่ฉันรู้ว่าแม่รักเธอกับเบน แม่เธอเต็มใจจะสละอำนาจทั้งหมดและเสี่ยงชีวิตเพื่อเดินออกมาจากกลุ่ม จริงมัยนั้นต้องคุ้มค่างับอะไรบางอย่างในท้ายที่สุดแน่ๆ ต่อให้มันไม่ช่วยลบล้างเรื่องแย่ๆ ที่แม่เธอทำลงไปก็ตาม”

“ก็อาจจะ ฉันไม่รู้จะอะไรอีกต่อไปแล้ว อะไรทำให้เราเป็นคนดีหรือเลวล่ะ เราใช้อะไรมาตัดสินพวกเขาเมื่อชีวิตดำเนินไปถึงจุดจบ”

“ฉันจำเรื่องเล่าจากโบสถ์ได้เรื่องหนึ่ง” บริตเจ็ตพูด “ฉันรู้ว่าเธอไม่นับถือศาสนาไหนเลย แต่เราไปเข้าโบสถ์ในช่วงวันหยุดเทศกาลต่างๆ และฉันจำได้ว่าเคยได้ยินเรื่องพระเยซูถูกตรึงอยู่บนกางเขนตรงกลางระหว่างอาชญากรสองคน พวกเขาทำเรื่องแย่ๆ มาตลอดชีวิต แต่ในตอนจบ พวกเขาสำนึกผิดและพระองค์ให้อภัยพวกเขา แม้จะเป็นช่วงเวลาสุดท้ายในชีวิตตอนที่เธอไม่สามารถทำอะไรเพื่อไถ่โทษให้ตัวเองได้แล้ว ก็ยังมีการให้อภัยอยู่ดี ฉันเชื่อแบบนั้นนะ มันอาจจะไม่ได้มาจากพระผู้เป็นเจ้าบนสวรรค์ แต่ก็เป็นการให้อภัยอยู่ดี เธอมีความทรงจำต่างๆ เรื่องแม่ที่ไม่ใช่เรื่องแย่ๆ ไปเสียหมดความทรงจำที่ดี รักใคร่ มีเมตตากรุณา และสนุกสนาน นั่นคือตัวตนของแม่เธอด้วยเหมือนกัน ไม่ได้มีแต่สิ่งที่เธออ่านเจอในบันทึกของแม่ อย่าลืม

ตัวตนด้านนั้นของแม่เธอละ ตัวตนด้านนั้นของเธอเป็นของจริงและไม่ควรจะถูกหลงลืมไปเพราะการนองเลือดทั้งหมดนี้”

ฉันปาดน้ำตาออกจากดวงตาแล้วยิ้ม “ขอบใจ ฉันคิดว่านั่นช่วยได้นะ”

บริดเจ็ตต์ยิ้มตอบ รอยยิ้มเธอนุ่มนวลบ่งบอกถึงความสุขปนเศร้า “อย่างน้อยเรื่องก็จบลงแล้ว จริงมั้ย นักฆาตรัดติกาตายแล้ว คนที่รับผิดชอบเรื่องนี้ตายแล้ว อย่างน้อยเธอก็สามารถใช้ชีวิตอย่างที่ต้องการได้แล้วตอนนี้ และมีความสุขชั่วกัลปาวสาน”

ฉันขมวดคิ้วแล้วดึงกระดาษโน้ตหน้าแรกที่เอาติดตัวมาด้วย “ฉันไม่แน่ใจหรอกว่าเรื่องนี้จบลงแล้ว” ฉันเลื่อนกระดาษไปให้เธอดู

บริจอ่านสิ่งที่เขียนอยู่แล้วดวงตาเธอก็เบิกกว้างขึ้นด้วยความตกใจ “พ่อของจอนเกี่ยวข้องกับเรื่องน่าขนลุกนี้ด้วย” เธอพูด “เขาอาจจะไปเรียนที่ฮาร์วาร์ดพร้อมกับแม่เธอก็ได้ ฉันพนันเลยว่าเขาอยู่ในคลับสยองนี้ด้วยแน่ๆ”

“เป็นไปได้ แต่มีคนอื่นๆ อีก ฉันต้องรู้ว่าใครเกี่ยวข้องบ้าง ฉันอาจจะให้นักสืบเอกชนของแอสซาย์สืบเรื่องนี้ดู”

“ก็ได้อยู่นะ” บริดเจ็ตต์มองลงไปทีเล็บมือตัวเอง

“ฉันว่าเธอไม่เห็นด้วยสินะ”

บริดเจ็ตต์เงยหน้าขึ้นอย่างอับอายนิดๆ “ไม่หรอก ฉันเห็นด้วยหลังจากได้รู้เรื่องนี้ ฉันรู้ว่าเธอต้องแก้แค้นให้แม่และค้นหาความจริง ฉันไม่คาดหวังอะไรน้อยไปกว่านั้นจากเธอหรอก ฉันแค่เป็นห่วงเธอ เธอกำลังเล่นเกมอันตรายและอาจมีคนเจ็บตัวได้”

ฉันกำหมัดแน่น “นี่ไม่ใช่เกม ถึงลึกลับก็เถอะเรนจะมีส่วนในแผนการของนักฆาตรัดติกาจริงๆ แต่ก็มียังคนอื่นร่วมมือด้วยอีก และคนพวกนั้นต้องชดใช้”

บริดเจ็ตต์ยื่นมือออกมาแล้วคว้ามือฉันไว้ “ฉันอาจจะไม่ได้สูญเสียพ่อแม่ไป แต่ฉันเคยเกือบตายมาแล้ว ฉันเอากับเธอด้วย เคทลิน ฉันสนับสนุนเธอทุกเรื่องไม่ว่าเธอจะตัดสินใจยังไง”

อาหารของเรามาถึงแล้ว แต่ฉันไม่อยากกินอะไรทั้งนั้น บริดเจ็ตต์กินเยาะผิดปกติ แต่ฉันจับกาแฟและคิดว่าจะทำอะไรต่อไปดี ฉันต้องการการ

สนับสนุนของบริดเจ็ตต์ และหวังอยากได้ตัวเธอมาร่วมในแผนการด้วย แต่ฉันตระหนักว่าเรื่องนี้จะอันตรายได้มากขนาดไหนสำหรับทุกคนที่เกี่ยวข้อง รู้ว่าฉันไม่อาจเล่าอะไรให้เธอฟังมากกว่านี้ได้ และไม่ควรจะเล่าสิ่งที่ทำไปแล้วให้เธอฟังด้วย ฉันไม่สามารถเอาชีวิตบริจมาเสี่ยงได้อีกแล้ว ฉันรักเธอมากเกินไปจนกว่าจะทำแบบนั้น

ไม่นานหลังจากที่เราเสร็จเรื่อง จอห์นก็มารับบริดเจ็ตต์

“หวัดดีครับ แคท”

ฉันยิ้มให้เขาขณะที่เราจ่ายค่าอาหาร “โง่ จอน เป็นยังไงบ้างคะ”

เขาจูบบริดเจ็ตต์ที่ยิ้มเหมือนเด็กนักเรียนแล้วหัวเราะคิกคัก พวกเขาดูมีความสุขกันมากจนฉันกังวลว่าไม่ควรจะบอกเรื่องบันทึกของแม่ให้เธอฟังเลย

ตอนนี้บริดเจ็ตต์ใกล้ชิดกับจอนมากกว่าเดิม และจอนก็สนิทกับพ่อของเขามากกว่าแอส

“เธอจะบอกให้ฉันรู้ถ้าเจออะไรอย่างอื่นไหม” บริดเจ็ตต์ถามขณะที่พวกเขาเดินจากไป

“บอกสิ” ฉันเอย่คำโกหกกับคนที่สำคัญเป็นอันดับสองในชีวิตในช่วงหลายวันนี้

คืนนั้น ระหว่างที่แอสหลับ และนาฬิกาบอกเวลาตีสาม ฉันก็อ่านบันทึกทั้งหมดจบ ฉันขี้ตาแล้วเหยียดคอขณะที่คิดถึงเรื่องที่เพิ่งได้รู้มา

ในที่สุดฉันก็เจอชื่อหนึ่งที่รู้จักแล้ว ชื่อหนึ่งที่ไม่ได้ถูกทำลายโดยสภาพอากาศ ชื่อหนึ่งที่ไม่ถูกร่องรอยเลอะเทอะปกปิดไว้

แล้วฉันก็เริ่มวางแผนการแก้แค้น